

Évközi 14. vasárnap „C” (Iz 66,10-14; Gal 6,14-18; Lk 10,1-9)

Békesség e háznak!

Rengeteg hasonlat született már a világunk leírására: viharos tenger, harcmező, felfedezésre váró terület... Olyan képek ezek, amelyek segítségével megpróbáljuk elhelyezni magunkat az életben: mi vagyunk a hajósok, a harcosok, a felfedezők. Eközben (olykor nem tudatosan) véleményt is megfogalmazunk: ez vagy az veszedelmes, ellenséges, titokzatos. A fejünkben megszülető képek alapvetően határozzák meg életérzésünket és viszonyulásainkat. Ha rossz hasonlatot választunk, könnyen leszünk erőszakosak, támadóak, vagy esetleg félelmektől sújtottak, szenvedők.

Küldetés

Aratás

Szentjánosbogár tábor missziós szentmiséjére meghívó küldetés!!!

A küldetés nem az ember hitéből, szívéből, tudatából származik, hanem **Isten adja meg**. A világ nem jön hozzájuk, nekik kell elmenni a világhoz! **A mai világban ugyanezt tapasztaljuk**. Mint **bárányokat** a **farkasok** közé.

A **BÁRÁNY** Jézus maga; az **Isten báránya**, aki elveszi a világ bűneit. Jézuséhoz hasonló **szelídséget, jószágot, békességet** jelent, jézusét, aki nem elítéli a világot, hanem megmenti.

Jézus úgy küldi tanítványait a világba, mint bárányokat a farkasok közé. Nem azt várja tőlük, hogy tanulják el az emberek között folyó küzdelem eszközeit, s azok elszánt alkalmazásával juttassák győzelemre az Evangéliumot. Nem azért küldi őket bárányként a farkastörvényeknek engedelmeskedő társadalomba, hogy ott egy-kettőre szétszaggassák őket. Nem mártírsorsra, hanem győzelemre, aratásra szól a hivatásuk. Ezt **szelídségükkel**, Isten rájuk bízott Örömhírének egyszerű, bizakodó hirdetésével érik el. Miben bizakodnak? Elsősorban épp az Istenben, akinek küldetésében járnak. De bíznak az emberekben is, akiket megszólítanak. Előszólítják belőlük a bárányt, amely farkasbőrbe öltözött: a bűnbánatra, a megújulásra hajlandó embert, aki megnyílik Isten kegyelme előtt.

A bűnbánatban megújuló ember sajátságos élete békességet jelent. Az eljövendő béke nem a **győztes békéje** lesz, amelyre a legyőzöttek gyásza és szomorúsága vet árnyékot, hanem **ajándék**, Isten békéjének kiáradása az egész emberiségre: „Így szól az Úr, a Mindenható: Akkor majd ugyanúgy, ahogyan addig az átok jele voltak a nemzetek között, ugyanúgy megváltalak titeket, és az **áldás jelévé lesztek**. Ne féljete, legyetek bátrak!” (**Zak 8,12-13**). Erről szól ma Izajás próféta jövendölése. A béke Jézus és a tanítványok ajkán nem egyszerű köszöntés, jókívánság, hanem üdvösséget hozó **isteni áldás**.

Jézus békéje nemcsak megszokott szóhasználat. A bűnös asszonnyal folyó párbeszédben: „Hited megszabadított, menj békébe.” A **béke, amelyről Jézus beszél, nem pszichikai megnyugvás, hanem inkább az élet teljessége, az üdvösség.** Azért szerepel mellette a megszabadított, üdvösséget szerzett neked ige. Megszabadított, üdvösséget, teljes életet szerzett neked.

Jézus hatalmas aratáshoz hasonlítja életünk terét és idejét: termőföld vesz körül minket, amelyre eső hull, amelyet eltet a napsütés. Az emberek pedig a földbe hulló gabonaszemből sarjadó vetéshez hasonlatosak: életük folyamán alakulnak, változnak, érnek, mígnem, jó esetben, értékes és élettel teli termést hoznak. Nagyon fontos ez az alaptónus. Jézus tud a kockázatokról, az ellenséges erőkről, a sátánról és működése eredményeképpen az elutasításról, a bezárkózásról, az Isten és ajándéka elleni lázadásról; ő realista, nem tagadja le az árnyékokat sem.

De nem ezek vezérlik a döntéseit, nem ezek alapján lép kapcsolatba az emberekkel. Nem hatja át semmiféle búskomorság, levertség vagy éppenséggel harcias támadókedv. Szelíd tud maradni és bizalommal, reménnyel eltelt, mert ott él benne a bizonyosság: az Atya által rábízott küldetésben járva hirdeti az evangéliumot, az Ország örömhírét, s ezért nem vallhat kudarcot. Akármilyen történjék is, akármennyire erősnek tűnjön is az ellenállás, végül Istené lesz a nagy győzelem. Ezért figyelmezteti az apostolokat: a nehézségek ne retentsék meg őket, ugyanakkor a sikerek se tegyék elbizakodottá a lelküket. Az igazi öröm forrása ugyanis az, hogy a nevük fel van írva a mennyben, vagyis a hit révén Istenbe gyökereztek, s a kegyelem által az Ország jó szolgálói, küldöttei lehetnek.

E kell sajátítanom ezt a krisztusi művészetet: a világban nem szabad meddő pusztaságot, a másik emberben pedig kiiktatandó, leküzdendő, lábunk alá vetendő ellenfelet látnunk. Lehet, hogy sok olyasmit tapasztalunk, ami ténylegesen rossz, ez azonban nem ok a panaszáradatra, a siránkozásra, a lendület és a kedv elvesztésére, legkevésbé pedig az örökös sötéten látásra. Aki az evangélium küldöttségében jár, az mindenhol és mindenkin meg találhatja a bő termés lehetőségét. Egy előnytelen helyzet is a javunkra válhat, egy gonosz ember kártékonyága is tanulsággal szolgálhat, a jó valamilyen esélyével. **Igen, adott esetben Isten segítségével a görbe vonalon is lehet egyenesen írni.**